

Tuần Báo Vô Vi

16 tháng 1 năm 2011

Số 12

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Tình Thầy Tận Độ
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tâm từ bi là sao ?
- 2) Nguyên lý đủ điều kiện và thiếu điều kiện là sao ?
- 3) Thơ dầy chuyễn có ý nghĩa gì không ?
- 4) Đại Hội thành công là sao ?
- 5) Nam và Nữ có gì phân biệt không ?
- 6) Còn nữ giới thì sao ?
- 7) Trược hút trược, thanh hòa thanh là sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 15 tháng 05 năm 1992 1) Hỏi : Tâm từ bi là sao ? Đáp : Thưa, chỉ lo sửa mình và hướng về con đường giải thoát thì tâm từ bi mới được rộng mở, chứ không phải đem tâm tội nghiệp mà hại đối phương trở thành một tập quán không hay, tiếp tục phá hoại người khác thay vì xây dựng.	Ngày 15 tháng 05 năm 1992 2) Hỏi : Nguyên lý đủ điều kiện và thiếu điều kiện là sao ? Đáp : Thưa, óc đủ điều kiện là óc hướng thượng, thức tâm thì sự tiến hóa lúc nào cũng đầy đủ, còn óc cảm thấy thiếu điều kiện tức là óc vẫn còn sân si và tham lam hướng hạ đấu tranh, thắc mắc tự việc nhỏ cho đến việc lớn.
Ngày 15 tháng 05 năm 1992 3) Hỏi : Thơ dầy chuyện có ý nghĩa gì không ? Đáp : Thưa, thơ dầy chuyện có ý nghĩa tốt xây dựng về tâm linh, cũng gây được một từ trường tốt cho mọi người nhận được, đọc và hiểu ý nghĩa thiện lành của nó, thì thơ đó rất hữu ích, đi đến đâu cũng đem lại sự an vui cho mọi người, tự nó mở ra thay vì đóng lại. Ngược lại, những tin bất chánh có tánh cách phá hoại, thì chỉ gây nạn cho đối phương, thì hoàn cảnh của người đi càng ngày càng xấu thêm.	Ngày 15 tháng 05 năm 1992 4) Hỏi : Đại Hội thành công là sao ? Đáp : Thưa, “<i>Ứng vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm!</i>” Lời hứa rất đơn giản, nhưng nó rất quan trọng, hứa phải giữ lời thì Đại Hội tâm linh mới có giá trị và sự chứng giám của ba cõi, giữa người thì cộng hưởng sự an vui, ma quỷ thì nó thức tâm mà nhận lấy ánh sáng từ bi của Đại Hội mà hướng về con đường tu học, thay vì phá khuấy, còn Trời Phật thì chứng tâm cho kẻ ăn năn sám hối. Đại Hội tâm linh thành công do tâm óc của con người được ổn định.
Ngày 15 tháng 05 năm 1992 5) Hỏi : Nam và Nữ có gì phân biệt không ? Đáp : Thưa, nam thì nó muốn nhiều cảnh giới mới, tức là dâm tánh nhiều hơn nữ giới, kiến tạo, thay đổi thay đổi, cứ vậy mà tiến thân. Cho nên ở mặt đất này, cầu công và vật chất thay đổi cũng nhờ nam giới.	Ngày 15 tháng 05 năm 1992 6) Hỏi : Còn nữ giới thì sao ? Đáp : Thưa, nữ giới thì không khác gì mặt đất, thu hút bất cứ gì những gì đưa đến, bị tình thế bắt buộc chịu đựng mà tiến thân.
Ngày 15 tháng 05 năm 1992 7) Hỏi : Trước hút trước, thanh hòa thanh là sao ? Đáp : Thưa, khối nào nó sẽ hợp với khối đó, cũng là cơ hội thức tâm trong chu trình tiến hóa. Kệ : Học rồi giải bỏ sự say mê Tự thức mình tâm tự trở về Đường đạo đường đời gieo ý thức Bình tâm học hỏi sẽ ra về.	

TỪ BI KHAI MỞ (tiếp theo)

...

Điền hồn giao cảm các tầng
Hợp phân tan tụ oán ân giải hòa

“Điền hồn giao cảm các tầng”: Cái phần thanh điền của các bạn từ hạ trung thượng đã hóa giải trong cơ thể bạn thì lên trên càng dễ hóa giải hơn nữa.

“Hợp phân tan tụ oán ân giải hòa”: Mình sáng suốt mình dòm xuống, mình thấy cái oán ân nó không có nghĩa lý gì hết, cũng nằm trong chơn lý mà thôi. Cái này kích cái kia, cái kia hòa cái nọ rồi sáng suốt, chớ không có gì hết.

Trở nên thanh tịnh thật thà
Muôn loài vạn vật hợp hòa chung vui

Chúng ta trở nên thanh tịnh thấy thật thà là quý, không nên xảo trá, không nên gạt lầy ta. Chỉ có sự thật mới là tốt.

“Muôn loài vạn vật hợp hòa chung vui”: Chúng ta thấy cái sự thật rốt cuộc rồi trung tâm của mọi vạn vật đều hợp hòa chung vui, nếu mà trở về với thật tinh sáng suốt của nó.

Quang minh khắc phục rên trui
Hòa đồng các giới hợp mùi thể sanh

Quang minh khắc phục, sự sáng suốt nó mới khắc phục và nó điều luyện được. Nó có sự sáng suốt nó mới khắc phục và nó rên trui cái tánh nết để tiến tới càng sáng suốt hơn.

“Hòa đồng các giới hợp mùi thể sanh”: Đó, cái sáng suốt nó chiếu, bây giờ chúng ta thấy ánh sáng mặt trời hòa đồng các giới không? Nếu chúng ta sáng suốt chúng ta làm thế nào, không khác gì cái ánh sáng của Trời đất đã và đang có.

Hợp mùi thể sanh, hiểu chơn lý cái đó nó phải như vậy nó mới tiến tới kia. Còn nếu mà chúng ta không hiểu cái mùi, cho đó là ô tạp, cho đó là khổ, cho đó là gì đó, là chúng ta không có hiểu được chơn lý. Chơn lý có khổ có sướng, có trước có thanh. Nhưng mà chúng ta phải thanh trước, rồi chúng ta mới hiểu cái đó.

Cho nên, người đời phải qua một khóa tu rồi mới hiểu cái vụ đó. Còn con người không có tu hỏi làm sao người ta hiểu, người ta phải dự qua một khóa rất

khổ người ta mới hiểu đó. Trong cái khổ hạnh giày xéo họ, họ thấy trong khổ mà không thấy khổ, họ tiến tới hạnh phúc.

Càng tu càng giác càng hành
Tâm linh hóa giải tan tành khổ đau

Mình càng tu càng giác, càng hiểu được càng tu thêm nữa, thì tâm linh mình hóa giải tan tành khổ đau. Sự khổ đau nó đâu đến với chúng ta nữa, nếu chúng ta sáng suốt. Khổ đau là gì? Là sự tăm tối, sự không hiểu được mình mà trách người, đó là khổ đau. Nếu mà mình hiểu mình không trách người thì đâu có khổ đau. Mình hiểu mình là đủ rồi, đâu có trách người nữa, thì những phần khổ đau nó phải tan tành. Đó, chính mình rước nó vô và mình không có cách hóa giải. Mình xin bài về mà mình không chịu học, làm sao mình tiến hóa.

Cho nên, các bạn ở đời này những bài mới tới cắt cho các bạn luôn luôn, luôn luôn. Các bạn phải học, các bạn rước bài vở vô trong nội tâm. Khi mà bạn ghét người ta, đó là một bài mới cho bạn rồi. Bạn làm sao học thuộc lòng cái bài đó và hiểu cái bài đó. Lý do gì mà đi tới ghét, ghét rồi nó đi đến đâu? Sau cái ghét là cái thương yêu, chớ có gì đâu? Sau cái giận hờn là cái quý mến, chớ không có gì hết. Nhưng mà không hiểu, qua cái trường đó không nổi, rồi buồn bực, rồi khóc lóc, tâm tư bất ổn. Ai làm? Mình có bài không học, còn lúc mà không có bài thì năn nỉ cho có bài. Trời đất sao không giúp tôi, tôi tu tới ngày nay mà không ai giúp tôi, nghĩa là cũng than trách Trời đất không cho bài. Nhưng mà cho bài rồi là mình không chịu học. Mình không chịu học rồi mình trách lung tung. Trách lung tung là trách ai? Rồi, rốt cuộc là trách mình, mình quậy cho nước đục. Ai hư? Mình hư, mình thiếu sáng suốt.

Cho nên, tôi khuyên các bạn bữa nay có cái bài về điền không, để cho các bạn hiểu, chính các bạn là một khối điền. Mà các bạn không chịu đưa nó lên cực thanh cực tịnh thì cái khối ở dưới này không có hóa giải nổi. Bạn phải dùng ngũ uẩn khai thông ngũ uẩn. Chúng ta có cái phép soi hồn để khai thông ngũ uẩn, rồi chúng ta cũng nhờ thanh khí điền của Trời đất làm pháp luân để hóa giải cho nó tương hội lên trên bộ đầu, rồi nó tiến tới cực thanh cực tịnh, lúc đó các bạn thấy lời nói tôi là đúng. Bởi vì, chính tôi

khi tôi nói ra ở đây là tôi ở trong hành trình đó mà thôi, tôi mới nói. Nếu tôi không vượt qua cái đó và không đi trong cái đó, không bao giờ tôi có thể xuất ngôn được. Tôi không phải ngồi đó viết đề đặt bài. Không! Tự nhiên về cái thanh điển nó chuyển hóa, tôi nói cho các bạn nghe trong sự thấy, nó thấy cái thấy của tôi và tôi đã tiến hóa như vậy đó. Tôi mới nói lại cho các bạn, mà chính các bạn có. Các bạn đã có cơ hội gần tôi, tôi là người trong cái thực tập và thực hành mà ra, thì các bạn sẽ ở trong đó ra. Nhiều uất ức, nhiều sự buồn bực, nhiều sự phiền não, làm cho các bạn tức ngực, không ăn, không uống, không ngủ được.

Đó, rồi bây giờ bạn phải lấy cái pháp này bạn giải nó, bạn kèm, bạn tu rồi bạn thấy té ra mình mà thôi, chính ta đã sai lầm mà thôi. Còn nếu chúng ta bình thân, chúng ta không gây những cái gì, ghét thương nhiều thì ở đời này chúng ta không có bị động loạn. Ai biết tôi cũng được, không biết tôi thì cũng hòa, tôi chỉ lo sửa tôi để tiến mà thôi, bây nhiêu đó là các bạn sẽ đạt pháp rất dễ dãi. Không nên rằng chu cha tôi tu cái pháp này, tôi thấy ông Tám, tôi mến tôi thương ông Tám. Nhưng mà cái mà mật thiết quá thì nó bị phản. Thương thương cái gì? Mình thương ông Tám để làm gì? Mình thương là thấy ông Tám tội nghiệp đã hành. Mà hành rồi ông Tám được cái gì? Đó, thì bây giờ mình phải trở về tội nghiệp mình. À! Thấy cái sự ngu muội của mình, bây giờ hồi trước ông Tám vì ông đã ở trong ngu muội mà ông thoát ra đạt tới sự sáng suốt. Thì mình hiện tại có sự ngu muội này, giờ mình phải lập cái hành trình giải tỏa cái ngu muội đó, rồi mình tiến tới sáng suốt. Lúc đó mình là người thương ông Tám và mến ông Tám. Chớ còn lợi dụng nói tôi thương ông Tám quá, tôi sờ tay, sờ chân ông Tám, không làm gì được.

Bởi vì, cái hành trình chính bạn phải làm cho bạn sáng suốt. Đó, tôi đã nói rồi, cái thương yêu kính mến của người đối với người tu rất tốt, nhưng mà mình phải hiểu rõ cái ảnh hưởng. Cái ảnh hưởng đó dẫn mình tiến tới một mức sáng suốt hơn người truyền pháp. Chớ người truyền pháp không muốn mình ngu muội hơn người. Đó, cho nên cái ảnh hưởng đó nên có, mà không nên làm về cái thương của đời, thương về cái tâm đạo thì các bạn sẽ tiến, mà thương về cái tánh đời thì các bạn sẽ phản. Cái đó là chắc chắn rồi. Ở đời mình thấy bạn thân với nhau rù rì rủ rủ, mai nó đổ bể cái thì chén bát lung tung beng. Ngay hai vợ chồng nằm trên giường đó ngủ ôm hôn hít, nhưng mà sáng dậy đập bể đầu

cũng có nữa. Có ai thương bằng vợ chồng thương nhau, từ trong phòng ra đánh lộn có không? Có! Cái mật thiết quá về đời thì nó phải phản. Còn cái mật thiết về đạo là khác, mật thiết về đạo là nuôi dưỡng cái ảnh hưởng đó và lấy cái ảnh hưởng đó hóa giải mình, tiến tới tương đồng hay là nhẹ hơn người đối diện với chúng ta.

À! Người truyền pháp cho chúng ta, chúng ta phải cố gắng tiến tới mức đó, mới là thương, mới là kính mến. Còn nói rằng tôi thương, tôi nhớ, tôi này tôi nhắc hoài, nhưng mà tôi không hành, cái đó vô ích, tin mà không tu, nhớ nhắc mà không hành là tin mà không tu. Còn không tin mà tu là tôi thấy cái ảnh hưởng đó, không chắc gì là đúng, ông đó ông làm không chắc gì đúng, bây giờ tôi làm thử coi đúng không? Đó, không tin mà tu thì bạn sẽ tới đích, chắc chắn là phải tới đích.

Con người thế kỷ hai mươi còn đi mê tín nữa làm sao tiên bộ. Thế giới người ta đã tiến hết về vật chất. Còn mình ở đây mình khổ, mình được cơ hội học về tâm linh, mà mình phải đi cái đà tiến thực hành mới thấy được. Còn y lại nữa, từ tổ tiên chúng ta tới bây giờ ai đã thành, từ Thích Ca đến bây giờ được mấy vị Phật ở thế gian là tại không chịu tu, tin mà không hành. Còn không tin mà nghiên cứu để hành. Đó, cái đó là quý giá.

Cho nên, cố gắng làm cái đó tốt hơn. Cái đó là một cái mình đền ơn cho người truyền pháp. Nếu người truyền pháp đó chơn chánh thì mình hành được tới đích, người truyền pháp rất mừng. Không phải đòi hỏi mình một cái gì để chỉ, nhưng mà người muốn chỉ mình đi tới sự thành công, đó là tình thương cao quý của Trời đất sắp sẵn cho mọi người.

Các bạn ở thế gian sanh ra làm con người các bạn có sữa mẹ uống. Rồi các bạn tu về điển, các bạn hưởng sữa điển trên Trời. Tại sao các bạn không hưởng cái đó? Mà còn nghĩ về chuyện đời hoài, rồi bận rộn làm cho các bạn càng ngày càng bận rộn thêm, thấy không? Mình có cái óc để tìm hiểu và có cái thanh điển để rút được bộ đầu mình phải nắm đó để mình hưởng. Cái đó do mình tự tạo, tự lực cánh sanh để đạt tới, không ai giúp mình hết, không có sự mê tín nhưng mà nó ở trong cái siêu khoa học ở bên trên. Cái khoa học siêu hình, mắt phàm không có thấy, nhưng mà tâm tư mọi người thì tùy theo cái căn quả tự thấy và tự tiến, tự giải đó thôi.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 4/12/1977)

THÔNG BÁO

Thiền viện Hội Tự Tâm Linh Cùng Tiến Tới (Jolicoeur) nhận được sự phát tâm của 2 bạn đạo muốn nhường phần tham dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 (tại Siêm Rệp) của mình lại cho 2 bạn đạo nào ở Việt Nam rất muốn tham dự Đại Hội này nhưng không có phương tiện tài chánh. Để biết thêm chi tiết và giới thiệu những bạn đạo xứng đáng, hay phát tâm, xin liên lạc về meditation.jolicoeur@primus.ca trước ngày 28 tháng 2 năm 2011 cho tiện việc chọn lựa, thông báo kết quả và kịp thời hạn ghi danh. Thành thật cảm ơn sự cộng tác của quý bạn.

Ban Chấp Hành Thiền viện Jolicoeur

DU HÀNH ĐẠO PHÁP

(14-12 đến 26-12-2010)

Mặc dù đã 30 năm rời xa đất Bắc vô Nam lập nghiệp với nhiều chuyến ra vô để thăm quê hương xứ sở - nơi chôn rau cắt rốn của mình. Song thực sự chưa có chuyến đi nào làm tôi thấy thú vị và hạnh phúc như chuyến đi xuyên Việt làm từ thiện cùng bạn Đạo lần này.

Phải chăng vì đây là lần đầu tiên tôi được cùng bạn đạo 3 miền Nam, Trung, Bắc và bạn Đạo nước ngoài đồng chung sống, đồng hành pháp, đồng một ước mơ và hôm nay đang thực hiện ước mơ của mình: là những chiến sĩ tình thương của Thượng Đế, đem tình thương, niềm vui bé nhỏ của mình ban rải khắp các nơi từ Nam ra Bắc, từ đồng bằng tới miền núi, vùng sâu, vùng xa, từ các bạn đạo gần xa đến các bà con dân tộc thiểu số...đang rất cần đến sự giúp đỡ của chúng ta.

Có thể nói đây thực sự là 1 chuyến du hành đạo pháp mà mỗi thành viên trong đoàn đều có sự định đoạt sắp xếp của bề trên trong sự tự nhiên và hồn nhiên chứ không phải muốn mà được các bạn ạ.

Cả đoàn gồm 12 người (chưa kể bác tài). Tối ngày 13-12-2010 bạn đạo từ các nơi như Hà nội, Bạc Liêu, Vũng Tàu, Bà Rịa, Long Thành đã có mặt ở nhà anh chị Thịnh để 2h sáng khởi hành. Riêng tôi ở gần nhà anh chị nên đến trễ hơn 1 chút song cũng được dự buổi học đầu tiên trước khi đi do “Cô giáo Trọn” chủ trì. Đúng là con của Cha nên lúc nào cũng được chỉ dạy đến nơi đến chốn. Ai cũng bốc thăm được những lời chỉ dạy của Thầy đúng với hoàn cảnh, tâm tư và bài học thực tại của mình.

Học xong chúng tôi ngả lưng chút xíu là đến giờ thiền và kể như đêm đó chúng tôi không ngủ. Thiền xong 2h sáng tất cả lên xe bắt đầu cuộc hành trình.

Đêm về khuya, cả thành phố im lìm trong giấc ngủ. Chỉ có chúng tôi - những chiến sĩ tình thương đang nao nức, đang dần thân để cứu mình hòng đem ánh sáng, niềm vui đến cho muôn người.

Nhìn anh Từ (Lê Cảnh Từ - BĐ Đức quốc)- người trưởng đoàn của chúng tôi không ai là không nhớ tới Đức Thầy kính yêu của chúng ta. Ở anh có một nét gì đấy hao hao giống Thầy cả về hình thức lẫn phong cách các bạn ạ. Hôm nay đây anh đã tổ chức chuyến đi xuyên Việt để làm từ thiện mà các BĐ Đức quốc đã tin tưởng và giao phó cho anh. Chúng tôi rất hân hạnh được tháp tùng cùng anh trong chuyến đi này. Xin cảm ơn Bề Trên cùng tất cả các BĐ Đức Quốc đã tạo điều kiện cho chúng tôi có thêm cơ hội để thực hiện đạo hạnh của mình.

Một bạn đạo trong đoàn rất cảm động đã viết tặng anh 4 câu thơ:

*Núi xa xa, biển cũng xa xa
Hôm nay anh trở lại quê nhà
Vui cùng huynh đệ Nam ra Bắc
Mỗi nẻo đường quê, nghĩa ruột rà.*

Trên đường đi từ TP chúng tôi dừng lại Bình Dương để đón anh Tám Sinh (trưởng ban tổ chức) và chị nuôi của Vô Vi là chị Chín Vui và chị Tám Phụng. Dù không ngủ chút nào song ai nấy đều

tinh như sáo, gặp nhau vui cười hơn hờ, chuyện trò ríu rít. Chẳng mấy chốc chúng tôi đã tới thiền viện Đăng Lâm ở Phan Thiết để thăm hỏi BÐ, anh em trong vùng và đón anh Lâm cùng đi.

Sau khi ăn sáng và phát quà xong chúng tôi tiếp tục lên đường. Lúc này đoàn mới thực sự đầy đủ 12 thành viên, 12 tiểu Thiên địa, 12 tiểu hồn đang trên đường theo bước chân Thầy, Tổ để trở về nguồn cội. Bởi vậy tôi đã mượn 12 cái tên của anh em trong đoàn để viết nên 12 câu thơ kỷ niệm chuyến đi này. Đó là bài :

THẬP NHỊ NHÂN DUYÊN

DỪNG chỉ hành thông đạt Đạo mẫu

TRỌN tình, trọn nghĩa - phước dài lâu

TỬ bi hỷ xả - mâu ni sáng

TUẤN tử khai minh mở bộ đầu

SINH trụ hoại diệt - luật của Trời

HÙNG tâm dũng chí vượt bể dâu

PHƯỢNG hoàng tung cánh bay khắp nẻo

VUI cùng bạn đạo khắp năm châu

ĐÔNG đủ đệ huynh toàn thế giới

LÂN lân hòa hợp Á cùng Âu

HÙNG vĩ giao liên tràn ngập điển

VIỆT nam thánh địa của ngàn sau.

Phan Thiết, 10h ngày 14-12-2010

Đúng 13h, 14-12 chúng tôi đến Thiền đường Minh Tâm Hiệp Nhất của anh Hiệp tại xã Phước Thái, Huyện Ninh Phước – tỉnh Ninh Thuận. Đường rất khó đi song chúng tôi vẫn quyết tâm đi và động viên bác tài chịu khó lách để đưa anh em đi. Vì đây là vùng đất khô cằn sỏi đá nên người nông dân cũng như BÐ của ta quanh đây rất cần sự động viên thăm hỏi của đoàn. Tuy vậy xe cũng phải đậu từ rất xa. Mọi người phải xuống đi bộ cả cây số mới tới nhà anh... Đường vô TĐ phải qua 1 chiếc cầu chông chênh, một vài thanh gỗ như muốn mục. Đường đi thì lồi lõm sinh lầy khiến cả đoàn không khỏi chạnh lòng và cảm thông với nỗi khổ của người dân nơi đây. Thông qua anh Hiệp đoàn đã ủng hộ 10 triệu đồng để giúp bà con làm lại con đường. Anh chị Hiệp và bà con nơi đây rất cảm động và hứa sẽ làm ngay nay mai để khi đoàn về sẽ thấy ấm lòng.

Chúng tôi dùng cơm trưa cùng gia đình anh chị, vừa ăn vừa trao đổi tu học rất thâm tình. Khi chia

tay anh đã tặng cho đoàn 1 can nước ép nho do anh chị làm rất tuyệt các bạn ạ.

14h30 chúng tôi lại phải chia tay với GĐ anh chị, với vùng đất Ninh Thuận tiếp tục lên đường. Trên xe chúng tôi giao lưu học hỏi lẫn nhau, thỉnh thoảng xen vào vài câu đùa vui rất là hài hước. Song cũng không quên nhớ về Thầy, về Tổ. Đề tài bánh ú, bánh tét và 2 hột nhãn của chị Tám Phượng làm trên xe luôn rộn vang tiếng cười. Cả đoàn ai cũng khỏe, không biết mệt là gì. Nên chúng tôi lại tới Nha Trang hồi nào không hay, có lẽ lúc đó chừng 18h tối.

Chúng tôi nghỉ tại KS Đại Dương gần bờ biển. Tiết trời nơi đây đang lạnh, thế mà anh em bạn đạo chẳng quản đường xa xa xôi và đêm tối vẫn lặn lội tới thăm chúng tôi. Đáp lại tấm chân tình đó, mặc dù cả đêm qua không ngủ, ngồi trên xe gần 24 tiếng đồng hồ, chúng tôi vẫn vui vẻ trao đổi kinh nghiệm tu học với anh em tới khuya. Tại đây đoàn đã tặng các bạn Nha Trang 1 số máy thuyết pháp của Thầy, máy niệm Phật và giúp đỡ 1 số bạn gặp hoàn cảnh khó khăn. 22h khuya chúng tôi mới chia tay nhau trong tình thương chan chứa nghĩa tình.

7h sáng hôm sau (15-12) chúng tôi lại phải chia tay với TP biển. Biển Nha Trang thật tuyệt, nước trong xanh như ngọc. Rất tiếc không có thời gian nhiều để được đắm mình trong lòng của biển thêm lần nữa (Tối qua chúng tôi cũng đã được thưởng thức rồi nhưng về chiều sóng quá lớn nên chúng tôi chỉ giống với sóng được chút xíu.)

13h40 ngày 15-12 đoàn tới Bình Định và dừng lại thăm và dùng cơm trưa với gia đình anh Tin, anh Bích. Tại đây anh Ba Tuấn là 1 trong số các đại sư huynh trong đoàn (hiện anh là chủ thiền viện TLTC ở LT) với những thành công trong bao năm miệt mài hành pháp anh đã truyền trao và chỉ dạy rất tận tình cho các anh em BÐ đi sau mà bao lâu nay không được gặp Thầy, không có đủ phương tiện tu học như chúng ta. Ai có duyên được anh chỉ bảo cũng thâm cảm ơn, tôn kính anh và coi anh như ngọn đuốc soi đường trong đêm tối.

15h chúng tôi lại chia tay với các anh, tạm biệt Bình Định thân yêu và lên đường. Lúc này chương trình văn nghệ Vô Vi bắt đầu ra mắt. Người đầu tiên phải nói tới là anh Tô Văn Việt (Bạc Liêu). Một nhạc sĩ kiêm ca sĩ thi thơ. Mặc dù mới ngộ pháp không bao lâu mà anh đã sáng tác mấy chục bài thơ ca Vô Vi và bài nào cũng truyền cảm và đầy thanh điển. Anh hát bài Thiền tình Vô Vi, Gác lại người

oi, Hạnh phúc là đây... Đúng là một nhân tài văn nghệ của Vô Vi.

Chúng tôi cứ thế lần lượt thay nhau hát, thay nhau đọc thơ, đến chị Chín Vui là chị nuôi luôn phải bận rộn với cơm nước cũng trở thành ca sĩ. Chị đã có chuyên môn nấu ăn chay mấy chục năm rồi nên mỗi khi dừng lại để nấu ăn thì chỉ ít phút là cả đoàn có cơm ngon, canh ngọt để dùng. Có được như vậy một phần cũng nhờ tài tổ chức lo toan chu đáo của anh Tám Sinh cùng 2 chị nuôi đã chuẩn bị sẵn lương thực thực phẩm trước khi đi. Chị Chín Vui thì vậy còn chị Tám Phượng cũng tài ba không kém. Những chiếc bánh ú, đòn bánh tét chị gói hương vị mới tuyệt diệu làm sao. Chị gói rất nhiều mang đi cho đoàn ăn lai rai từ Nam ra Bắc mà vẫn chưa chán. Đoàn có cả thầy là 4 nữ, chỉ còn tôi và chị Trọn là 2 người vụng về nhất nên chỉ có thể phụ các chị vài việc sơ sơ như lật rau, rửa chén... Thật đáng ghen tỵ với 2 chị Bình Dương.

Nay đang là mùa đông nên càng đi về phía Bắc tiết Trời càng lạnh. Những trận mưa rào như xua tan đi mọi nỗi gian truân trong cuộc sống đời thường của người dân nơi đây.

22h15 chúng tôi mới đặt chân lên đất Hội An – TP Đà Nẵng. Mặc dù Trời mưa to gió rét anh em BD vẫn đón chờ chúng tôi tại ngã 3 Hội an. Các bạn đã nấu sẵn nồi cháo và đặt phòng nghỉ cho chúng tôi từ chiều mà giờ này đoàn mới tới được. Thế mới biết tình thương Vô Vi là vô bờ bến.

Tuy đã khuya và hơi mệt vì ngồi trên xe liên tục mười mấy tiếng đồng hồ nhưng anh em trong đoàn vẫn vui vẻ trao đổi chuyện trò tu học với các bạn, đặc biệt là các sư huynh lớn tuổi như anh Hai Đông, anh Từ, anh Tuấn, chị Trọn... Đúng là thương, thương, thương, thương thật là thương.

8h45 ngày 16-12, sau khi được chị nuôi bồi dưỡng cho đĩa bún xào thật ngon cùng các BD Đà Nẵng chúng tôi tiếp tục lăn bánh. Hôm nay nhà phóng viên thanh tịnh: anh Ba Tuấn đã đưa đề tài ăn chay và tác dụng của ăn chay ra thảo luận trao đổi. Mỗi người đều đã chứng nghiệm rõ tác dụng của ăn chay nên hầu hết các anh em trong đoàn đều đã ăn chay trường. Có người ăn tới mấy chục năm mà vẫn khỏe mạnh hơn ai. Cảm ơn anh Ba, cảm ơn tất cả nhờ vậy mà bác tài của chúng tôi đã giấc ngủ ngay và đã ăn chay cùng chúng tôi trong suốt cuộc hành trình.

12h trưa hôm đó chúng tôi tới TP Huế. Đoàn dừng chân tại nhà chị Lạc (BD tại 38D Lê Lợi).

Mặc dù đã quá trưa nhưng chúng tôi vẫn nhờ chị đưa tới thăm 2 trai trẻ mồ côi đang cần sự giúp đỡ rồi mới trở lại dùng cơm sau. Hình như cảm động trước tấm lòng của các con nên Cha không cầm nổi giọt lệ đầy. Một trận mưa rào ào ào đổ xuống như xua đi tất cả những nỗi buồn đau của các em cũng như những nỗi gian truân của người dân xứ Huế. Chúng tôi vẫn lao đi trong mưa và đã tới:

1. Trung tâm bảo trợ các em An Tây 1
2. Trung tâm bảo trợ các em An Tây 2

Nhìn các em ngây thơ trong trắng mà tội nghiệp làm sao, ai cũng muốn rớt nước mắt. Cảm ơn các cô giáo, các bà mẹ ở đây đã hy sinh hạnh phúc riêng của mình để giành tất cả sức lực tình cảm nuôi nấng các em nên người như một người mẹ thực sự và hơn thế nữa. Đó cũng là một tấm gương cho mỗi chúng ta cần học hỏi. Chúng tôi trao quà, chụp hình lưu niệm với các em, cô giáo xong rồi chia tay tất cả trong niềm vui và nhớ thương dào dạt. Trở lại nhà chị Lạc, chị Kim Chi: những cô gái Huế thật duyên dáng, những người bạn đạo thật thân thương và gần gũi làm sao. Bữa cơm trưa tại nhà chị sao mà nó đậm đà đến thế.

Chia tay với TP Huế mộng mơ, chúng tôi lên đường lúc 15h. Trên xe chúng tôi lại học, lại hát hò....19h tối đoàn tới KS Thiên Phú, tỉnh Quảng bình nghỉ đêm. Rất có thể đây sẽ trở thành một trụ sở hay một Thiên đường của Vô Vi trong tương lai. Tối đó chúng tôi được cô chủ KS là cô Anh Đào mời lên uống trà đạo. Trông cô thật là phúc hậu cởi mở và bao dung. Bởi vậy mà anh Tám Sinh (người hùng trên từng cây số của Vô Vi) trong đoàn chúng tôi đã trao truyền cho cô PLVVKHHB của chúng ta cách đây không lâu hòng gieo hạt giống Vô Vi và phát triển Vô Vi trên đất Quảng Bình này. Và hôm nay đây sự có mặt của đoàn chúng tôi đặc biệt là mấy đại sư huynh như tiếp thêm niềm tin và sức mạnh cho cô, để cô mạnh dạn bước tiếp sang trường học mới Vô Vi thanh nhẹ và sáng suốt hơn. Phải chăng đó cũng là nhiệm vụ của chúng tôi trong chuyến đi này mà bề trên đã sắp đặt.

(còn tiếp)

TP.HCM ngày 30-12-2010

Thanh Dũng kính bái

Tình Thầy Tận Độ

THẦY TÔI

Tác giả: TSP

Ánh chiều tà dần khuất, gió lạnh lạnh đón đông về, hoàng hôn le lói theo từng cảnh vật, tôi lơ đãng trên chiếc xe gắn máy cũ kỹ từ cơ quan về nhà, khói xe băng láng hòa quyện trong ánh đèn vừa chợt nở về đêm tạo thành một khoảng không gian mờ ảo, rồi một bóng hình chợt ẩn hiện lên trong tâm trí tôi, người mà tôi hằng yêu quý, Thầy tôi, một hướng đạo sư huyền thoại.

Ngoảnh lại thời gian 24 năm về trước, trong cơn bạo bệnh tôi may mắn gặp được một người bạn đạo tu theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp tên là Thiền Đăng, anh trao cho tôi cái pháp môn này để tự cứu lấy thân. Anh ấy còn căn dặn tôi cố gắng công phu luyện đạo, chắc chắn một thời gian là sẽ khỏi bệnh, ngay cả một vị thầy của pháp môn này, lúc được nhận pháp từ tay vị Tổ sư cũng bệnh hoạn không kém, và cũng nhờ tu hành tinh tấn nên kiếp nạn qua đi.

Rồi thời gian như ngừng trôi, khi nghe tin Thầy bỏ xác về Trời, để lại sau lưng bao thương nhớ của các anh em bạn đạo. Riêng cá nhân tôi cũng hằng tự nhủ, với hơn 40 năm hoằng pháp độ đời, Thầy giống như người lái đò cứu vớt những chơn linh đang đắm chìm trong dòng sông sinh tử, Thầy cũng từng hòa nhập vào niềm đau nỗi khổ trong nỗi cô đơn tuyệt vọng của mỗi người để hà hơi ấm của Linh Điện Bồ Đề mang lại sự sống, bình an cho tâm hồn và từ một cung Trời xa xăm nào đó, có lẽ Thầy đang mỉm cười và dang rộng vòng tay thân ái để đón rước các chúng sinh muốn tìm về nẻo giác.

Một người đã ra đi, hàng ngàn người ở lại hòa quyện cùng nhau thành một khối Điện Quang Vô Vi bất tận, lan tỏa trên khắp các nẻo đường phù du, vượt lên trên ngọn sóng vô thường, thâm lặng cứu vớt các tội hồn đang đắm mình trong bể khổ trầm luân.

*Niệm Trì Lục Tự vững tâm thiền
Mở trí nhơn hiền hóa Thánh Tiên
Lời dạy Thầy xưa con gắng tiến
Tu hành theo gót “Phật Vô Kiên”.*

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Xin bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho ông Đinh Văn Hợp là ông ngoại của bạn đạo Nguyễn Thị Thu Hương, sinh năm 1921, mất lúc 8h40 ngày 08-01-2011 tại Ninh Bình (tức ngày 05 tháng 12 năm Canh Dần) được siêu thăng tịnh độ.

Cảm ơn quý bạn đạo.

Trụ Sở Giác Thức Hà Nội

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 4 tháng 6 năm 1972

Nhứt điểm linh quang tạo thế tình
Minh minh yếu yếu hồn giao linh
Chơn tâm tự tiến đồng giao cảm
Thế sự nhơn tình tự kết tình

Quy nguyên cũng một điểm linh
Tinh vi cao cả tự mình khai thông
Chạy theo chơn điển quy vòng
Triển khai trước khí vượt phong chuyển vòng
Tịnh tâm đàn đố tham tòng
Khai minh chơn lý tự phòng tiến thân
Hóa công chân lý rất cần
Tiến lên tự hiểu đến gần Phật Tiên
Chuyện đời quá đổi đảo điên
Đấu tranh trực xạ khó liên kết tình
Giết nhau cũng tại bất minh
Ghét nhau cũng tại lý mình bất thông
Mọi điều phát khởi bên trong
Điểm không cởi mở khó phòng sân si
Mạng trung đau khổ cũng vì
Tự mình tầm tối thân thì bất an
VẬY mau ta gắng chuyển sang
Bước đường tâm đạo phát quang rõ ràng
Đâu là địa ngục thiên đàng?
Từ tâm chiếu rọi mở màng phân minh
Thoát ly giả cảnh tạm tình
Tiến lên đại định tự mình thế tình
Tình thương chơn đạo càng minh
Tâm ta không động hợp tình thiên không.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền